

Dosarul nr. 2rac-460/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. S. Vasilache)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”,

în cauza civilă la cererea depusă de către Instituția Publică „Agenția Servicii
Publice” cu privire la retragerea licenței eliberate Cooperativei de producție „Mina
Făurari”,

împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și a fost
menținută hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La data de 27 iunie 2017 Camera de Licențiere a depus cerere cu privire la
retragerea licenței eliberate CP „Mina Făurari”.

În motivarea cererii petiționarul a indicat că, CP „Mina Făurari” a fost titularul
licenței seria A MMII nr. 054661 din 03 mai 2017, eliberată pentru genul de
activitate – extragerea substanțelor minerale utile.

A menționat că, conform pct. 2 din decizia nr. 619 din 23 martie 2017 privind
eliberarea licenței, în temeiul art. 11 alin. (6) din Legea nr. 235-XVI din 20 iulie
2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător,
a notificat titularul de licență despre necesitatea conformării activității întreprinderii
la art. 35 alin. (2) lit. c) din Codul subsolului.

A susținut că, titularul de licență, prin declarația din 17 martie 2017 privind
eliberarea licenței, a confirmat pe propria răspundere responsabilitatea pentru
respectarea condițiilor de licențiere la desfășurarea genului de activitate, pentru care
se solicită licență și pentru veridicitatea documentelor prezentate.

A afirmat că, în legătură cu nerespectarea de către pârâtă a obligației expuse
în pct. 2 din decizia nr. 619 din 23 martie 2017, în temeiul art. 11 alin. (7) și 17
alin.(3) din Legea cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de

întreprinzător și art. 7 alin. (2) lit. a) și 21 alin. (3) și (6) din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, a emis decizia nr. 67 din 24 iunie 2017 privind retragerea licenței seria A MMII nr. 054661 din 03 mai 2017, pentru genul de activitate – extragerea substanțelor minerale utile.

A solicitat retragerea licenței seria A MMII nr. 054661 din 03 mai 2017, eliberată CP „Mina Făurari” pentru genul de activitate – extragerea substanțelor minerale utile și obligarea pârâtei de a depune formularul licenței retrase la Camera de Licențiere.

Prin încheierea protocolară din 28 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost admisă substituirea Camerei de Licențiere cu IP „Agenția Servicii Publice”.

Prin hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani cererea depusă de către IP „Agenția Servicii Publice” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către IP „Agenția Servicii Publice” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel, făcând trimitere la art. 10 alin. (1) și (2¹) din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, a reținut că, în speță, necătând la faptul că, normele legale, la care face referire ÎP „Agenția Servicii Publice”, se referă la necesitatea obținerii și implicit prezentarea avizului ecologic, CP „Mina Făurari” a fost pusă în imposibilitatea prezentării expertizei ecologice de stat a documentației de planificare și proiect, deoarece unei atare expertize sunt supuse exclusiv proiectele noi, fapt menționat și de către Inspectoratul Ecologic de Stat în scrisoarea din 05 iulie 2017. Or, la caz, întreprinderea menționată activează din anul 1969, fără schimbarea genului de activitate, iar la eliberarea și prelungirea ulterioară a licenței nu a fost solicitată prezentarea actului expertizei.

În așa circumstanțe, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a concluzionat că, decizia nr. 619 din 23 martie 2017, prin care Camera de Licențiere a obligat CP „Mina Făurari” să prezinte actul expertizei ecologice, depășește cadrul legal, or, prin lege este interzisă solicitarea altor documente decât cele prevăzute de lege.

La data de 20 iulie 2018 IP „Agenția Servicii Publice” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt nemotivate corespunzător, iar concluziile instanțelor judecătorești sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fără a fi dată o apreciere cuvenită pretențiilor formulate în prezentul litigiu în raport cu materialul anexat dosar, precum și normele de drept, care reglementează acest aspect, fapt ce contravine prevederilor art. 239 și 241 alin. (5) CPC.

A menționat că, la data de 23 martie 2017 intimata a depus declarația privind eliberarea licenței pentru genul de activitate – extragerea substanțelor minerale utile, la care a anexat actele privind confirmarea întrunirii condițiilor de licențiere.

A susținut că, nu au fost constatate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, iar concluziile instanțelor judecătorești sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

A afirmat că, instanțele judecătorești au admis argumentul invocat de către intimată precum că, licența de activitate a fost prelungită în baza cererii de prelungire a acesteia, însă conform materialelor cauzei, intimatei i-a fost eliberată o nouă licență în baza cererii/declarației de eliberare a licenței și nicidecum prelungită și conform normelor legale, era obligată să anexeze actele necesare pentru eliberarea unei noi licențe, inclusiv anexarea copiei de pe actul expertizei ecologice de stat a documentației de planificare și proiect, legată de folosirea subsolului, eliberat de către Inspectoratul Ecologic de Stat, cerință expres menționată în art. 35 alin. (2) lit.c) din Codul subsolului.

A relatat că, instanța judecătorească în mod eronat a apreciat faptul că, acțiunile autorității de licențiere prin decizia de retragere a licenței reprezintă o ingerință nejustificată în activitatea intimatei. Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, sistarea/retragerea licențelor trebuie privită nu ca o lipsire de proprietate, în sensul celei de-a doua propoziție a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, ci ca o măsură de control a folosirii proprietății, care urmează a fi examinată prin prisma paragrafului 2 al acestui articol.

A invocat că, măsura luată de autoritatea de licențiere asupra intimatei este legată și servește interesul public (neadmiterea folosirii terenului și efectuării exploatărilor contrar normelor legale).

Prin referința depusă la data de 08 noiembrie 2018 CP „Mina Făurari” a solicitat de a considera recursul ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 03 mai 2018, dar date, care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă, lipsesc la dosar.

Astfel, recursul, declarat la data de 20 iulie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către IP „Agenția Serviciilor Publice” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea

de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către IP „Agenția Servicii Publice”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către IP „Agenția Servicii Publice” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic